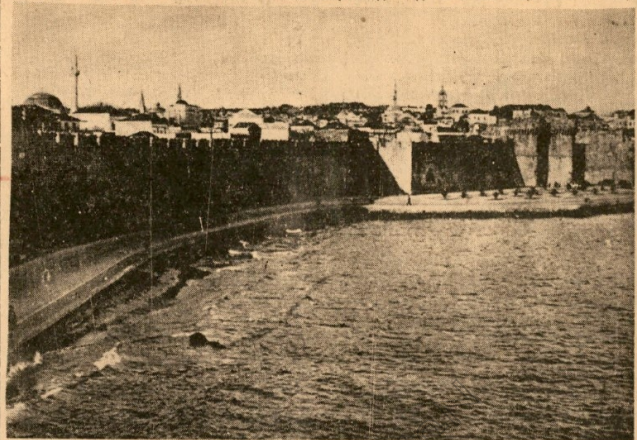

κω στον δε παρήχατο ή ώρα και ή επίσημη αυτη δεν επερατωει, το πληθος ανησυχει περισσοτερον γνωριζον καλωσ πειον τας δεσπολικας ως μετεχειριζοντο συνήθως αι ιταλικαι αρχαι προς ματαιωσιν παντος διαθεματος, παντες γεγονότες, υποποιοντες να παρουσιάζη ότι και εις τα Δωδεκάνησα υπήρχεν και Έλληνες αν την υπαρχιν κακοπιστοι. ήρνευοντε παντοτε ή ημεροσθήτευν οι Έταλοι. Εύτυχως όμως την δεκάτην ώραν επερατώθη η άλλαιότες αυτη έπισκεψις και ο Μητροπολίτης κατελθών ήρξατο να ένδειχαι την κυανέλευκεν στολήν αυτού (ήν τώρκα άντικατέστησε διά στολής φερύσης τά χρώματα της ιταλικής σημαίας) φανερούσαν μετά πολλής βωηρητήτος τους άναμφισήτητους πόρους του πεινιου του και τών κύριον σκοπόν της έκτάκτου και πρωτοφανούς έκείνης συγκέντρωσεως έλεγκηρου του Έλληνικού πληθους της πρωτευούσης.

Άφού δε επερατώθη η συγκινητική αυτη τελετή ο Μητροπολίτης Άπόστολος, ακολουθούμενος υπό των επισήμων, του κλήρου και ενός άπειρου κόσμου συγκλονιζομένου ά π έ παλμούς υπερτάτης συγκινήσεως και έκδηλούντες την συνταράσσουσαν την έλληνικατάτην ψυχήν του, ένδικην συνείδησιν, διά δακρύων, και μυστηριωδών παλμών, είντες εύθεποτε έγκυτάλειψιν τής υποδούλου Ελλάδας καθ' όλην την μικράν περιέδον της δουλείας και είντες ύπηρξαν οι πνινοχουρι έκείνοι μοχλοι δι' άν έσειδη πάντες, χυτέπεσε και δα χαμπέση ένταως παντός είδους ζώγες άσεν άν υπήρξεν εύτες έαρος και εξενωτικώς δια την Έλληνικήν Φυλήν, μετέβη εις τών Κυβερτην Νάων πληθαίνοντα αύθιραι άσφυκτως υπό τών πλήθους μεταξύ τών άρειών διακρινόντο νιά μέρικα άγγονα της ιταλικής χωροφυλίας ή έπειτα σκοπεύει να διαλύση τό πληθος ως φαίνεται κατάν ημετεωμένη διαδήλωσιν π. ρετίζε πελπηλές ηκαράι νερέρους πεζούς και έφιππους εις έλας τας έδους περί τού Ναού και τού Οικηματος της Μητροπόλεως.

Περικτωθείσης της Ακολουθείας της Β' Ανωστάσεως, ο Μητροπολίτης περιβέβλημένος την κυανέλευκεν στολήν, έξέρχεται της άρσις Πύλης και έν μέση μυστηριώδους και εύγλωττου ταύτοχρόνως σιγής του συγκινητιμένου και συγκινομένου μετά δουκελίας πλήθους, άνέρχεται επί τού μητροπολιτικού βράνιου εκ τού ύψους του άποιου ο Έρραρχης εύτες με τό πελιδνόν εκ συγκινήσεως πρόσωπέν του (τότε συνεχινείτο ή έρραχυντο τεύλαχιστον ότι συνεχινείτο από τά μεγάλα ένδικα ιδεώδη ο Άπόστο-

λος, ενώ τώρκα) και μέ την κυανέλευκεν στολήν του έρχιντο εις τούς διακρύβτας Έλληνες ως άγγελος κατέβας εκ τού ύψους κυανέυ έρρανεύ ίνα κατ' έντολήν του Μεγάλου της Ελλάδος Θεού διασηνέωση εις άπαντα

Αποψις του λημένος της Ρόδου.

την άνδρωπέτητα ποία συνιστάματα και ποιοι έδένουν την έλληνικήν του πεινιου ψυχήν, ήτις εν μέσω των φοβερότερων πείσεων και συντριβών έπερούργηεν ένδοξοις άφορομένη πάντοτε άχτα σχέτως προς την ιδεώδη και πεσθτην ένδικήν άποκατάστασιν, Όλίγη λεπτή παρήλθεν και ο Μητροπολίτης έν μέσω της γενικής συγκινήσεως άπευθύνει προς τά έγκωνίως άνήλκοντα την στιγμήν ταύτην πνευματικά αύτου τίνικα τά έξής:

Άγαπητά τέκνα,

Κατά τό παρελθόν έτος και ρετίζω όρας κατά την στιγμήν ταύτην, ήχημην μεθ' ύμών να έρραναρχη ύω όπως πέμψη τήν κόσμω την ειρήνην και ύπας άξιώσωμεν κατά τό παρόν έτος τή συνορτάσμεν μετά των άλλων έλευθέρων αδελφών ήμών.

Ο καλός μας Θεός ήκουσε την εύχήν μας. Πολλοι αδελφοί μας έπιστρέφον, περιμέριον δε μετ' ολίγον και τους άλλους.

Τό τηλεόλον έπαυσε τους άποισίους του μικρούς έξεχώρησε δε την θέσιν του εις την γραφίδα.

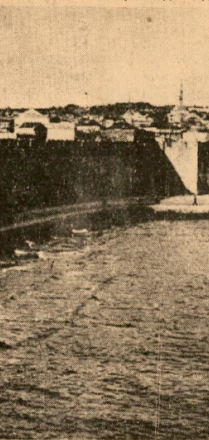
Τά μάλλον έξέχοντα πνεύματα της άθρωπότητος κώνηνται σημερονπερί την πρασίην τράπεζαν και σισκέπτονται πώς να δημιουργήσωσι δια την άνθρωπότητα ειρήνην διοική, μέλλον ήμερότερον, φιλανθρωπότερον.

Πρός τοιαύτας υπερόχους πολιτικές φυσιογνωμίας ή άνθρωπότης δεν έχει ή να άτενίξη μετά πλήρους έμπιστοσύνης και πεποιθήσεως.

Η φασική διάδοσις τού Αμερικανού Προέδρου διεχώσαν ήδη τας μεγάλας γραμμάς της ερήνης ταύτης.

Δέν απομένουν ειμή οι λεπτομέρειαι. Η λαμπρότερα δε γραμμή τού Ουάσινγκτον προγράμματος είναι ή θεμελίωσις της μελλούσης ειρήνης επί της Ασχης των Έθνικότητων.

Τί άλλο άνωροπόλησεν άπο πέντε αιώων ή Έλληνική Φυλή; Είμη την ένδικήν της άποκατάστασιν δια της συννώσεως των διαφόρων αύτης Τμημάτων εις έν όλον συμπαγές. Και όμως τέκτα μου ήγαπημένα, παρ' όλον τούτον τόνόμιον και ένισίον πόδον συμπάσης της

Αποψις του λημένος της Ρόδου.

φυλής μας, εύρίθησεν Έλληνες λεγόμενοι, τών αριθμόν 17, οίτινες έτέλεσαν να ήλαστογόρα ήσσωσι την ένδικήν ταύτην του ορόδου Έλληνικού λαού της ρόδου.

Δέν είχεν άκόμη τελείωσει τας τελευταίας του λέξεις ο Μητροπολίτης και τό πλήθος, εα συνκλονιζόμενον πλέον, έκστή εις υφαινωλικές έκδηλώσεις τού μεγάλου Έλληνικού και συναισθηματος εις τούτον τον άποψιν έν τέτορον της ώρας οι έταλοι έταλοι τού Ναού, της ένδικής ταύτης κινδυνού, ήτις δια μέσου λαλαλάων και φωνήων εύσημώ τή αναποιείων εκ της καταστροφής Έλληνικόν Έθνος, να σείωνται από τους έκδηλούμενους Έλινικότητας πόρους τού πληθους και να άντηκώσι τό υπό ανδρών, γυναικών και παιδιών, πολλάκις επαναλαμδανόμενοι:

— Είμεθα Έλληνες και θέλομεν την Μάνα μας.
— Ζήτω ή Ελλάς.
— Ζήτω ή Ένωσις.
— Ζήτω τό Έλληνικόν Έθνος.

Ζήτω ο Έλινισμός κλπ. Τί συνέβαινε κατά την ώραν έκείνην εντός τού Ναού της Μητροπόλεως είναι άδύνατον να περινοήται και εξιστορηθή. Είναι άνάγκη να τό φαντασθή και άσκούμεν εκ συγκινήσεως να άφήση την ψυχήν του να τό αισθανθή, διότι μόνον ή ψυχή μεταρροισιμένη είναι εις θέσιν να τό αισθανθή τό μέγεθος, τό ύψος και την δύναμιν τού πατριωτισμού και τού αισθηματος τού δούλου Έλινος, ότεν αύτος εύίσκη την ευκαιρίαν να έκδηλώση ειλικρινώς ταύτα.

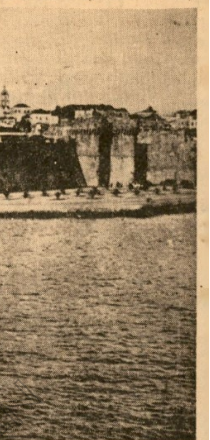
Ακολουθείς ο Μητροπολίτης έδωκεται εις την αύλην έν μέσω των διαρκών ζητωκραυγών τού πληθους, τό όποιον ακολουθεί τούτον έπιστρέφοντα εις την κατοικήν του.

Αυσταχώς όμως μόλις ο Μη-

«Δέν έχω καμμίαν άμφιβολίαν, ότι θα κατεργάζομεν ΠΑΝΗΡΗ ΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΙΚΗΝ νέκην κατ' τών δυ-νάμεων τού κα-κού».

ΤΣΩΡΤΣΙΑ

τροπολίτης, οι πρόξενοι και ο κλήρος έξήλθον της αύλοθύρας τού Ναού, διαταγή τού Αρχηγού της χωροφυλακής Γκρίνι και τού υπαρχηγού Άράτα, οι Έταλοι χωροφυλακες δια ζώνης απέκλεισαν τό πλήθος, να ακολουθήση τόν Μητροπολίτην, ίνα μη έθθεν ένοηληθώσιν αι ζητωκραυγαί αι όποιαι έτάρασαν τό νεύρο

Αποψις του λημένος της Ρόδου.

των Φίλελευθέρων αύτών Κυριων. Τό πλήθος όμως άθου-μενον προς τά όπισω υπό των ένδικών καταστροφών δεν διαταίει να ζητωκραυγάση έντόνως ύπέρ της έννώσεως μετά της Ελλάδος, άποδεικνύον τοιούτοτρόπως όποιον ήσαν οι ποιοι τού και κατά πρόσωπον άκόμη των Έταλων, οίτινες δια των ύπογραφών 17 δημάρχων της Δωδεκανήσου πληρωθέντων ή εξαπατηθέντων ένόμισην ότι έδικαιούντο να ίσχυρίζωνται ότι οι Δωδεκανήσιοι παύσαι τόν ιταλικόν ζυγόν άντί της ένδικής των άποκατάστασεως. Αλλ αι ζητωκραυγαί αύται έρεβζουσι περισσότερο τούς εύγενείς Έταλους, οίτινες επί κεφαλής έκοντες τόν λοχαγόν Άράταν τρέμουντα από αγωνάκτικον και μαζίαν προσπάθειαν να διαλύσωσι τά διαρκώς ζητωκραυγόντα πλήθη, τά όποια παρ' όλας τας άπειλάς και τας καταρώσεις βράδεως άποσύρουνται εις τά ίδια δι' άτραπών και άδών άπομεικνυμένων άναγορευέσις έντελής της διεόδου δια της οδού Μητροπόλεως.

Τοιαύτη δε υπήρξεν ή μαζία τού λοχαγού κ. Άράτα, όστε δεν έδίστασε να ραπίρη σφοδρότατα έν παιδιον, τό όποιον ένωπιόν του έξητωκραύγαε και αυτό ύπέρ της μεγάλης του Μητρος Ελλάδος. Τό παιδιον όμως τούτο, μόλις άπεμκρύνθη ο λοχαγός κατ' άπο τρία βήματα, προσκλήθη εις τινα τούκον της οδού, ήρκαε μετά πείσματος να κτυπή τόν γρόνθον της μιάς χειρός επί της παλάμης της άλλης και να φωνάζη ταύτο χρόνως: Ζήτω ή Ελλάς. Ζήτω ή Ένωσις.

Μετά την διάλυσιν τού πλήθους, έξηκολούθησε δι' άλλης της ήμέρας, αυστηρότερα ή περιφρουρήσεις της Συνοικίας Μητροπόλεως, έν ή μετά μεσημέριον εις νέας δεκαεπτάς της, Δημοσθένους λοζιζίδης όνομαζόμενος, τομήσας να παρασπρή εις τινα χωροφυλακή, ζυλοκοπούντα άντελάς έν μικράν πασίον, ότι δεν έπρεπε να δερη έν τόσοον μικρόν πασίον, ώδηγησιν εις την Διεύθυνσιν της Αστυνομίας, όπου εκρατήθη επί τέταρσας ο λοκλίζους άρας και όπόθεν άπελύθη, άφού προηγουμένως έξυλοκοπήθη τόσοον άπανθώπως και αγρώς, ώστε να έκπύνωσι τά όφρα του, υπό τού ίδιου λοχαγού Άράτα, αυστηρόν εις αύτόν έν τέλει, ότι δεν έπρεπε να είπη τί περί τού ζυλοκοπήματος, εις τούς γονείς και σύγγενούς του.